

Baba Basra Sources 74

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף פ עמוד א

עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורות. רב יהודה לטעמיה, דאמר רב יהודה: אכלה ערלה שביעית וכלאים - ה"ז חזקה.

רש"י מסכת כתובות דף פ עמוד א

עבד רב יהודה עובדא - דחשבה אכילה בחבילי זמורות שהן מאכל לפילין והאכיל מהן הבעל לבהמתו וגירש את אשתו ואמר רב יהודה מה שאכל אכל.

אכלה - לוקח שני ערלה שאין הנאתן אלא בזמורות שהפרי אסור בהנאה או שביעית שהוא הפקר או שזרעה כלאים והזמורות לא נאסרו.

הרי זו חזקה - עולין לו למנין שלש שנים אי אחת מהשלש שנים אחת מאלו.

הרי זו חזקה - גרסינן הכא ובבבא בתרא.

תוספות מסכת כתובות דף פ עמוד א

אכלה ערלה - והא דאמר רב יהודה בחזקת הבתים (ב"ב דף לו.) אכלה^(א) שביעית וכלאים אינה חזקה פירש שם רשב"א כגון שאכל פירות דאיסורא ולכך לא הוי חזקה שלא אכל כדרך האוכלים ומיהו מדלא מקשה להו אהדדי נראה דהתם נמי גרסינן הרי זו חזקה וכן גריס ר"ח וכן נמצא בספר של רבינו גרשום וא"ת דהכא משמע דעצי כלאים מותרים ומ"ש מקשין של כלאי הכרם דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כו:) תנור שהסיקו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם חדש יותץ ישן יוצן אלמא אסורין וי"ל דהתם בזרוע מעיקרא דאז הכל נאסר אבל הכא איירי בזרוע ובא והוסיפו הפירות מאתים ולא בעצים דאמרין בפר' כל שעה (שם דף כה. ושם) ובפרק כל הבשר (חולין דף קטז. ושם) זרוע ובא הוסיף מאתים אין לא הוסיף מאתים לא ואין זה דוחק שהפירות הוסיפו מאתים ולא העצים דאורחא דמילתא הוי הכי דזמורות כבר הוי גדולות לפני זריעת כלאים.

חדושי הרמב"ן מסכת בבא בתרא דף לו עמוד א

הכי גרסינן וכן כל הגאונים ז"ל גורסין אכלה ערלה הרי זו חזקה. ובמסכת כתובות (פ' א') נמי הכי איתה, ואמרין עלה התם עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורות רב יהודה לטעמיה דאמר אכלה ערלה הרי זו חזקה, ושביעית נמי עולה שכל שאינו פרי בשביעית אינו הפקר כדאיתה במתניתין בדוכתה, אבל כלאים קשיא לן אי כלאי זרעים פשיטא הרי לא נאסרו כלל, אי כלאי הכרם הרי הכל אסור, ומה שפירש רבינו הגאון ז"ל בספר המקח דהיכא שאכלה בדבר שיש בו עבירת מצוה מהניא ליה החזקה, אינו, שאם כן היאך אמרו רב יהודה לטעמיה דאמר חבילי זמורות אכילה היא, הא אכל הפרי עצמו בעבירה. ולי נראה שהדין עמו, דבשלמא גבי ערלה ושביעית אי לאו משום זמורות מצו בעלים למימר מאי דלא מצינן אנן לאתהנוויי ביה לכולי עלמא מפקרין, אבל זה שזרעה כלאי הכרם נהי דאינהו אסירי, הוה להו למחויי לאפוקי ארעא מידיה ולמיזרעה אינהו היתירא ומיכלה, מה שאין כן בערלה ושביעית דשתא גופא לא חזיא כדפרישית. ויש לפרשה בכלאי זרעים, וקמ"ל שלא תאמר לא אחזיק כדאחזוקי אינשי דהא עבד איסורא ויכול הלה לטעון ולומר כיון שראיתה זרועה כלאים ואילו היתה ברשותי הייתי צריך למעט לפיכך לא מחיתי כלל, קמ"ל כיון שהפירות מותרין אף על פי שהזרוע עבד איסורא חזקה היא, ואינו נכון, ואני שמעתי דבכלאי הכרם הדברים אמורים, וכגון שהיה הכרם נטוע והביא שם מין אחר והוסיף במאתים והתוספת נאסר ולא עיקרן של גפנים שהיו שם קודם השרשת המין האחר. ושוב מצאתי בפירוש רש"י ז"ל בפרק האשה שנפלו לה נכסים שזרעה כלאים והזמורות לא נאסרו.

חדושי הרשב"א מסכת בבא בתרא דף לו עמוד א

גירסת ר"ח ז"ל ואמר רב יהודה אכלה ערלה הרי זו חזקה תנ"ה אכלה ערלה שביעית וכלאים הרי זו חזקה, ופירושו כגון שאכל הזמורות דאכילת הזמורות אכילה היא כלומר כשאסף לביתו הזמורות ונהנה מהן או שמכרן וזו אכילת היתר היא שאין ערלה נוהגת בעצים דלא אסרה תורה אלא הפרי והטפל לפרי וכדאמרין (ברכות ל"ו ב') את פריו לרבות את הטפל לפריו וזו היא ששנינו תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה או בקשים של כלאי הכרם הא בקשין של ערלה לא, ושביעית נמי אינה נוהגת בעצים דכל שאינו פרי אינו מופקר בשביעית וכמו ששנו שם במסכת ערלה (ע"י פ"א מ"ז), ובב"ק פ' הגוזל (ק"א ב') אמרו עצי שביעית מותרין, וכלאים נמי בזרוע בין הגפנים והוסיפו הפירות ולא הוסיפו הזמורות באחד ומאתים, ויש מי שאומר שאפי' הוסיפו הזמורות אינו נאסר אלא התוספת אבל עיקרן של גפנים שהיו שם קודם לכן לא

נאסר, ויש לעיין בפ' כל הבשר דאמרי' התם אמר רב אדא בר אהבה זאת אומרת כלאי הכרם עיקרן נאסר והיתה להן שעת הכושר קודם השרשה, וי"ל דהתם בזרוע מעיקרו שנאסר בהשרשה:

ויש מי שגורס אינה חזקה ומיירי באכילת הפירות, ואינו מחוור דתנן בכתובות פרק האשה שנפלו לה נכסים המוציא הוצאות על נכסי אשתו בין אכל הרבה והוציא קימעא בין שאכל קימעא והוציא הרבה מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל ואמרי' עלה עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורות ר"י לטעמיה דאמר רב יהודה אכלה ערלה הרי זו חזקה, ואפי' תאמר דר"י תרתי אמר וההיא באוכל זמורות והכא באוכל פירות ממש אפ"ה לא הוה שתיק גמ' לאקשווי מדידיה לדידיה הכא ולתרוצינהו הכין, ועוד דעכ"פ לא הוה שתיק מלאתויינהו הכא ולימא אר"י אכלה ערלה אינה חזקה ואר"י אכלה ערלה הרי זו חזקה ולא קשיא כאן באכילת פירות כאן באכילת זמורות, וגיר' ר"ח ז"ל יפה ממנה וכן גורסים הגאונים ז"ל:

חדושי הריטב"א מסכת בבא בתרא דף לו עמוד א

אפיק כורא ועייל כורא לא הוי חזקה. פי' מורי נר"ו כשלא היתה ג"כ מוציאה לבעלים יותר, ולי נראה שאפילו היתה משבחת לבעלים יותר כיון שהיה רואה שאין זה נהנה לא חש למחות, ולישנא דייק הכי מדלא קאמר מפיק כורא ומעייל. כללו של דבר אינה חזקה אלא כשיעבד כדרך הבעלים ויהנה יתר על ההוצאה ואפילו נהנה באיסור ויחסר לבעלים בשום דבר שהיו יכולים ליהנות בהיתר.

רמב"ם הלכות טוען ונטען פרק יב הלכה ב

הביא עדים שהיה דר בחצר זו שלש שנים או ששכרה שלש שנים הרי זו חזקה, טען בעל החצר ואמר שמא לא ב שכן בה ביום ובלילה או שמא אלו שהשכירו להם לא שכנו בה ביום ובלילה הרי זו טענה, אומרים למחזיק או תביא עדים ששנים אלו גמורות ביום ובלילה או הסתלק, אפילו באו עדים ואמרו לנו השכיר ואנו דרנו בה ביום ובלילה וטען בעל החצר ואמר יביאו עדים שדרו בה ביום ובלילה, צריכין אלו השוכרין להביא ראיה שדרו בה תמיד, שזה הדבר תלוי בהן ואין תלוי בטענת המחזיק כדי שיעידו לו. +/השגת הראב"ד/ אפילו באו עדים וכו' עד כדי שיעידו לו. א"א ונתננו לו השכר עכ"ל.

מגיד משנה הלכות טוען ונטען פרק יב הלכה ב

[ב] הביא עדים שהיה דר וכו'. שם (דף כ"ט) אמר רב הונא שלש שנים שאמרו והוא שאכלן רצופות והקשו והא תנן חזקת הבתים והא בתים ביממא ידעי בליליא לא ידעי ותיריך אביי מאן מסהיד אבתי שיבבי מיידע ידעי בין ביממא בין בליליא ורבא תירץ כגון דאתו בתרי ואמרי אנן אגירנן מיניה ודרין ביה תלת שנין ביממא ובליליא והקשה על תירוצו זה רב ימר ואמר דהני נוגעין בעדותן הן דאי לא אמרו הכי אמרינן להו הבו ליה אגר ביתא להאי ואמר לו רבא מי לא עסקין דקא נקטי אגר ביתא ואמרי למאן ניתביה אמר מר זוטרא אי טעין ואמר ליתו תרי סהדי דדרו בה תלת שני ביממא ובליליא טענתיה טענה ומודה מר זוטרא ברוכלין המחזירין בעיירות דאע"ג דלא טעין איהו אנן טענינן ליה ומודה רב הונא בחנותא דמחוזא דליממא עבידן בליליא לא עבידן ע"כ. ודעת רבינו לפרש דהא דמר זוטרא קאי אתירוצא דרבא אפי' בסהדותא דשוכרן יכול לטעון הלה יבאו עדים שדרו בה ביום ובלילה ונתן טעם ומפני מה אין שוכרין נאמנין לפי שזה תלוי בהן אבל אי לא טעין לא טענינן ליה כיון שהביא עדים שדרו בה שלש שנים וסובר רבינו דהך טענה אפי' היא בשמא מקבלין אותה. עוד סובר דחנויות בשלש שנים בלבד הויא חזקה ורבים מהמפרשים חלוקין עליו במ"ש שאין השוכרים נאמנין לומר דרנו בה ביום ובלילה דודאי כל היכא דנקטי אגרא בידייהו ואינן נוגעין בעדותן נאמנין הן והא דמר זוטרא אתירוצא דאביי ורבא קאי כלומר דלא צריכין להני תירוצין אלא להיכא דטעין אבל לא טעין לא צריכין לא לשבבי ולא לשוכרין אלא כיון שיש עדים שדרו בה או ששכרה שלש שנים דיו בכך והילכך אם נתנו שוכרין אלו השכר אינן נאמנין מדין נוגעין בעדות וזהו שכתב בהשגות אמר אברהם ונתננו לו השכר עד כאן אבל אם השכר בידם ודאי נאמנין וכן נראה עיקר ומצאתי לרבינו פרק ט"ו מהלכות עדות שהזכיר דין זה שהשוכר כל זמן שנתן שכרו אינו מעיד שום עדות לתועלת המשכיר בקרקע זה וכאן דבריו הם בשהשכר בידן ואעפ"כ אם טען המערער שיבאו עדים שדרו בה השוכרים יום ולילה טענתו טענה מפני שזה הדבר תלוי בשוכרים עצמן ולפיכך אינן נאמנין וכבר כתבתי שדעת האחרים ז"ל עיקר שכל שהשכר עדיין בידם נאמנין עוד יש שחלקו על רבינו במה שאמרו שמקבלין טענת המערער בשמא לפי שהן סבורין שאין מקבלין ממנו אלא בטוען ברי ונראין דברי רבינו. גם במ"ש שבחנויות די בחזקת שלש שנים כתוב בהשגות א"א אין דרך הגמ' כן וכו'. באור דבריו דודאי שלש שנים רצופות ושלמות בעינן ולא מקוטעות ולא מפוזרין אבל החנויות נתרבו שאע"פ שחזקתן מפוזרת הוי חזקה אבל ודאי שלמים בעינן והילכך צריך שתהיה חזקת החנויות שש שנים כדי שיהיו הימים בלבד שלש שנים ולזה הסכים הרשב"א ז"ל ומדברי אבן מיגש נראה כדעת רבינו גם קצת המפרשים כתבו כן:

[ב] הביא עדים שהיה דר בחצר זו שלש שנים וכו'. נראה שסובר רבינו דהא דאמרינן דמודה מר זוטרא אי לא טעין המערער לייתי סהדי דדרו בה תלת שנין ביממא ובליליא לא טענינן ליה מודה שאם המחזיק או העדים שמעידים שדרו

בה רוכלים אינם מצויין בעיר טענין בשביל המערער ואמרינן למחזיק שיביא עדים שהחזיק בה שלש שנים ביום ובלילה דכיון דרוכלים הם מסתמא לא דרו בה ביום ובלילה:

תומים סימן קמא ס"ק ז

[ז] אף על פי שנהנה בעבירה הרי זה חזקה. זהו דעת הגאונים (הו"ד בטור ס"ג) ורמב"ם (פי"ב מטו"נ הי"ב), ותמהו (עי' רשב"א שם) דהא בגמ' דכתובות פרק האשה (פ א) אמרינן אפי' אכל חבילי זמורות רב יהודה לטעמיה דאמר רב יהודה אכלה ערלה ה"ז חזקה, ואי הפירוש כמש"כ הרמב"ם דאכל אכילה גמורה באיסור אין כאן ראייה דחבילי זמורות קרוי אכילה. ומש"כ המ"מ (שם) ליישב דבערלה באמת הפי' אכילה חבילי זמורות או אכילה באיסור, רק בכלאים על כרחך הפירוש אכילה באיסור דבכלאים אף העצים אסורים, עדיין אינו מיושב כל הצורך, דמ"מ מנלן למידק מהא דאכלה ערלה הוי חזקה דאכילת עצים קרוי אכילה, דלמא לא קרוי אכילה רק בערלה הפי' אכילת פירות גמורים ובאיסור דמהני בחזקה כמו כלאים.

ולכן צריך לומר דודאי בערלה ובשביעית לא מהני אכילה באיסור, דלמה ימחה המערער מה איכפת ליה הא הפירות הם אסורים עליו ולשריפה עומדים, רק חזקה דמהני בהו הוא באכילת חבילי זמורות דהן עצים דהיתירא, אבל בכלאים דאי אתה מוצא עצים דהיתירא באמת הפירוש דאכיל באיסור ומכל מקום יש בו חזקה, דאנן אמרינן למערער למה לא מחית הלא היית יכול לאכול מתוך שדך בהיתר פירותיה, דכי היית מחויב לזרוע כלאים שתאסור בהנאה ואיך תניח שדך ביד זרים, וכן כתב הרמב"ם (ב"ב לו. ד"ה ה"ג).

ואני מוסיף עוד טעם, דודאי אכילת איסור לא שמה אכילה והמערער ברואהו שאוכל באיסור הוא כאכילת גזלן ואינו משגיח למחות, מה שאין כן באכילת כלאים אמרינן למערער בממ"נ, אם כדברך כן הוא שאין הקרקע למחזיק רק שלך אם כן אינו אוכל באיסור כלל, דהא כלאים כשאינו שלו לא נאסר כמו שכתב הרמב"ם בהלכות כלאים פ"ה דין ח', סיכך גפן חבירו על תבואת חבירו לא קידש אחד מהן שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו, וע"ש דמשמע זולת פועל של בעה"ב אף לדידיה לא קנסוהו ומותר בהנאה, ואם כן יפה אכל והיה לך למחות וא"ש. ולפ"ז צ"ל הא דקתני דאכילת איסור מהני הני מילי בכלאים, אבל בערלה ובשביעית באמת לא מהני רק באכילת עצים, ולא כן משמע דברי רמב"ם ודברי המ"מ. ולכן אפשר לומר דס"ל לרמב"ם דאכילת איסור הוי חזקה כמשמעות הגמרא, רק צריך טעם דמה הו"ל למערער למחות ומה נפ"מ ליה באכילות כיון שהמה אסורי הנאה, וצ"ל כיון דערלה וכלאים מהנשרפים (תמורה לג ב), וכן שביעית כתב הרמב"ם (פ"ז משמיטה ויובל ה"ג) דהוי מנשרפים, וקיי"ל (פסחים כז ב) כל הנשרפים אפרן מותר ובישלה ע"ג גחלים של ערלה וכלאיים מותר, א"כ הו"ל למחות דיש הנאה בערלה להנות מגחלתן, וא"כ שפיר דייק הגמ' מזה בכתובות (שם) בבעל המוציא הוצאות על נכסי אשתו דאם אכל קימעא דמפסיד דאף אכילת עצים קרוי אכילה דהא כאן כל הנאת המערער למחות היה בשביל הנאת תשמיש עצים וש"מ דזה קרוי הנאה ואכילה וא"ש ודו"ק.

ובלא"ה נראה דאף דעה זו ס"ל דאם לא אכל באיסור רק אכל עצים בעלמא דהוי חזקה, דהא אמרינן בגמ' (ב"ב כח ב) מנלן דג' שנים חזקה וילפינן (ירמיה לב מד) שהרי הנביא עומד בעשירי (ולג' ר"ח (שם תוד"ה ודלמא) עומד בתשיעי) ומזהיר על אחת עשרה וכתב שדות בכסף יקנו וגו', והגמרא פריך דילמא עצה טובה קמ"ל, וקשה הא מבואר (תענית כט. ערכין יב א) דהבית נחרב במוצאי שביעית, ועיין בערכין (שם) דשנת ל"ו ליובל נחרב הבית והיינו מוצאי שביעית דל"ה ליובל שנת שביעית, וא"כ שנה עשירי שמיטה היה ומה החזקה שיחזיקו בשנת שביעית בשדה ההוא, וכי נאמר הנבואה לעושי רשעה ח"ו שיאכלו באיסור שביעית, ועכצ"ל דגם בשביעית משכחת ליה אכילת היתר דהיינו עצים ויש בהו חזקה וברור.

נתיבות המשפט באורים סימן קמא ס"ק ב

[ב] אכלה ערלה. כולם הקשו על הרמב"ם [פי"ב מטוען הי"ב] שפירש הא דאכלה ערלה באכילת איסור, א"כ היכי מוכח מינה בכתובות דף פ' [ע"א] דאכילת זמורות הוי אכילה. ולפענ"ד נראה דהוכחת הש"ס היא משביעית, דבשביעית ודאי קשה, דנהי דאכילת איסור שמה אכילה, מ"מ שביעית הפקירא הוא כמ"ש הרשב"ם [ב"ב ל"ו ע"א ד"ה אכלה ערלה], ואכילת הפקר ודאי לא שמה חזקה, אלא ע"כ דמיירי שאכל זמורות דלאו הפקירא הוא, וא"כ מוכח דאכילת זמורות חשיב חזקה. ואין להקשות על פירוש רשב"ם דפירש דמיירי הא דשביעית בהפקר ולא באכילת איסור, וא"כ ע"כ מיירי שלא זרע ולא חרש בשביעית רק שאכל הספחים, דבזרע הרי יש כאן אכילת איסור, וא"כ קשה מ"ש מאתרי דמוברי באגי [שם כ"ט ע"א] דאותה שנה שמוביר מחרישה וזריעה אינו עולה לחשבון, ובודאי דאפילו אכל הספחים לא הוי חזקה כיון שמובירה מחרישה וזריעה. ואפשר לומר דמיירי שחרש זרע ולא הגיע לעונת המעשרות קודם שביעית, דאז הפירות מותרים והיין הפקר כמבואר ברמב"ם הלכות שמיטה [פ"ד ה"ט].

ר"ש מסכת כלאים פרק ז משנה ז

כפול הלבן. בירושלמי (שם) תני כיני מתני' אינן מתקדשין כלומר כיון דגמרו כל צורכן דשוב לא יוסיפו מאתים אבל מקדשין אחרים כגון סיכך ע"ג תבואה דחד נגמר כל צורכו וחד לא נגמר כל צורכו שהנגמר אוסר אותו שלא נגמר אם הוסיף מאתים ויש לתמוה דתבואה קודם שתשליש וענבים קודם פול הלבן נמי ליתסרו דכלאי הכרם נאסר בין עץ בין קשין כדאשכחן בפרק כל שעה (דף כו ב) תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם ותניא בתוספתא בפרק רביעי זמורה של גפן שהיתה מודלית אפילו היא מאה אמה כל הגפן כולה אסורה היא ופירותיה דהא דאמרי' בפ' האשה בכתובות (דף פ א) עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורות רב יהודה לטעמיה דאמר רב יהודה אכלה ערלה ושביעית וכלאים הרי זו חזקה התם בשהוסיף הפרי מאתים ולא הוסיף העץ שכן דרך בגפנים וקנים מיהו בזה יש לומר דלעולם קודם לכן מותר הכל [אבל] משתשליש וכפול הלבן הכל אסור אפילו זמורות וקשין אבל קשה דבפרק כל שעה (דכ"ה א) משמע דמיתסרי אפילו בהשרשה ויש חילוק בין זרוע מעיקרו לזרוע ובא כדדרש רבא בפרק כל שעה כתיב המלאה וכתוב הזרע הא כיצד זרוע מעיקרו בהשרשה זרוע ובא הוסיף אין לא הוסיף לא והשתא משמע בזרוע מעיקרו חטה ושעורה וחרצן הכל נאסר פרי עץ וקשין [וצ"ל דמתני'] דהכא בזרוע ובא כגון מעביר עציץ נקוב בכרם דכתיב המלאה ושליש בתבואה חשיב מלאה וכתוב ותבואת הכרם ובפחות מפול הלבן לא מקרי תבואת כרם והא דתניא בספרי בפרשת כי תצא המלאה הזרע מאימתי המלאה מתקדשת משתשריש וענבים משיעשו כפול הלבן התם בזרוע בין הגפנים שהכרם נטוע כבר ולפיכך התבואה נאסרת בהשרשה ודריש ליה מהזרע וענבי הכרם לא מיתסרי עד שיהיו כפול הלבן דאז חשיבי פרי ותבואת הכרם איקרו ויתכן שהזמורות מיתסרי בתוספת מאתים דדוקא בפרי הוא דכתב קרא דהא קתני התם אין לי אלא כרם שעושה פירות שאינו עושה פירות מניין ת"ל כרם מכל מקום מיהו איכא לאוקמיה לאסור את הזרעים אי נמי בזרוע מעיקרו חטה ושעורה וחרצן והא דתנן לעיל בפרק ה' (משנה ז) עשבים יופך אביב ינפץ הביאה דגן תדלק דמשמע דאביב בעשבים לא מיתסרי עד שתביא דגן דהיינו שלישי ובזרוע מעיקרו איירי הא איפליגו בה ר' יוחנן ור' אושעיא בירושלמי (הלכה ד) כדפרשין שם ורבי אושעיא דשרי היכי מוקי [הא] דזרוע מעיקרו בהשרשה [וי"ל] בשנזרעו שניהן באיסור הכרם והתבואה שניהן יחד אבל אם קדם זה את זה דהוי ראשון בהיתר ושני באיסור רבי אושעיא מדמי לה לשניהן בהיתר כגון מעביר עציץ נקוב בכרם דתבואה עד שתשליש וענבים כפול הלבן ורבי יוחנן מדמי לה לשניהן באיסור ההוא דבתרא לכל הפחות מיתסרא בהשרשה הואיל ותחלתן באיסור ויתכן דזמורות וקשין לא מיתסרי אלא בזרוע מעיקרו אבל זרוע ובא לא אסר הכתוב אלא מלאה ותבואת כרם וכל שכן דניחא טפי ההיא דכתובות רב יהודה לטעמיה והא דתני בהקומץ זוטא (דף טו א) באחד שזרע כרמו של חברו סמדר ואסרו את הזרעים והתירו הגפנים לא אצטריך לאשמעין משום זמורות אלא משום ענבים שבגפנים והא דאסרינן בכל דוכתי הוסיף מאתים אי זרוע מעיקרו דינו בהשרשה ואי בזרוע ובא הוא עד שתשליש וכפול הלבן נמצא דלא משכחת לה אלא בשהביא שלישי ופול הלבן בהיתר ואחר שנעשה כלאי הכרם הוסיף מאתים: